

en, Socialdemokratiet kan støtte – så også skulle gælde lejernes udgifter. De betaler jo over deres husleje også renter både af vedligeholdelsesudgifter og forbedringsudgifter, og for øvrigt går også en del af huslejen til renteudgifter. Skulle det så også være fradragsberettiget? Så får vi et virvar i skattesystemet, kunne jeg hilse og sige.

Så vil jeg kun sige om det med fradragsretten, at hvis vi gjorde det, så ville vi, der byggede hus i 1966, have fået værdistigningsgevinsten, have fået udhulet vores gæld og have fået det store skattefradrag, og så skulle vi nu, når vi kun har lejeværdiforhøjelsen tilbage, belønnes med også at få fjernet den.

Vi mangler kun at fjerne hele arveafgiften, så har 1968-generationen virkelig fået, så det batter noget.

(Kort bemærkning).

John Vinther (KF):

Hr. Jørgen Estrup og for så vidt også hr. Keld Albrechtsen forsøgte at skabe en direkte sammenhæng imellem, lad os kalde det statens provenutab som følge af rentefradraget og udgiften til boligstøtte. Det er selvfølgelig en meget sjov betragtning, men den umiddelbare sammenhæng eksisterer jo ikke i virkelighedens verden.

Jeg vil forsøge at skille tingene ad og til hr. Jørgen Estrup og til hr. Hans Peter Baadsgaard sige, at jeg er enig i betragtningen om, at når halvdelen af alle lejere modtager boligstøtte, kan det ikke være udtryk for, at man opfylder et socialt sigte, for halvdelen af alle lejere er ikke sociale tilfælde.

Rentefradragsretten. Hvis man sådan over en bank gennemførte det regnestykke – som jeg altså får til at være en 18–19 mia. kr., der skulle betales af boligejerne – kan hr. Jørgen Estrup vel ikke forestille sig, at man ville kunne overføre den byrde på boligejerne i virkelighedens verden. Igen, alle boligejere er ikke pr. definition rige kapitalister. Der findes sandsynligvis både nogle af hr. Jørgen Estrups vælgere og en hel del af hr. Hans Peter Baadsgaards vælgere i den gruppe, og hvis man gennemførte det over en bank, så skal jeg love for, at man ville have lavet et socialt bråvallaslag, der kunne mærkes i befolkningen. Det kan naturligvis ikke lade sig gøre.

Så beder jeg hr. Jørgen Estrup lægge mærke til, at jeg sådan set ikke i min tale sagde, at vi med arme og ben ville stritte imod en afskaffelse af rentefradragsretten. Jeg sagde, at vi ville stritte imod ethvert tiltag, der yderligere forringede

boligejernes økonomiske situation, og jeg sagde så i sammenhæng hermed: Kunne man forestille sig en ordning, hvor man afskaffede den, uden at det forringede boligejernes situation, så lad os se den, men jeg tror ikke på, den findes.

Så vil jeg til hr. Hans Peter Baadsgaard skynde mig at sige, at hr. Hans Peter Baadsgaard hver eneste gang, vi taler om den øgede udgift, der har været til boligstøtten, henfører årsagen hertil til at være ældreområdet. Det kunne vel også tænkes, at en del af årsagen var, at bl.a. den almennyttige sektor har bygget for dyrt, og at den huslejeudgift, der har været hertil som følge heraf, har medført for store offentlige udgifter.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Med dagens aviser og radioaviser er der ikke noget at sige til, at en del af debatten kommer til at dreje sig om rentefradragsretten, og hvorvidt man nu mener, den skal aftrappes eller ej.

Lad mig slå det fuldstændig fast: Intet, intet på det boligpolitiske område ligger længere fra Fremskridtspartiet end forslag om det.

Det kan godt være, man kan gøre sig nogle teoretiske betragtninger om, at de mennesker går det jo nok for, og en lang afdragsprofil og en lang indføring og en overgangsordning, og hvad ved jeg. Men sagen er den, at for de boliger, som er bygget, handlet og beboet med rentefradragsretten, vil resultatet, i det øjeblik den fjernes eller aftrappes, være, at på det nye boligmarked, som så findes derefter, er de ikke til at sælge. De mennesker kommer til at indkassere et tab, og det vil sige, at vi får indført stavnsbåndet igen.

Argumentet er jo, at når folk har et rentefradrag, så er det mere eller mindre et statstilskud. Jamen for en stor dels vedkommende er det altså også Folketinget og staten, der er årsagen til renten. For hvordan dannes renten på realkreditobligationer? Ja, den dannes jo bl.a., når finansministeren midt i et rentefald går ud og udsteder statsobligationer, og for at kunne afsætte dem forhøjer man renten. Det er direkte en politisk beslutning, hvor høj renten skal være i Danmark, nemlig i form af den enorme statsgæld. 750 mia. kr. har man opsuget i indenlandsgæld, så det er klart, at vi har en høj rente på det marked, og derfor må de arme boligejere selvfølgelig kompenseres for det, for det er ikke deres afgørelse – ja, o.k., det kan man sige, de kunne have flyttet deres kryds på valgdagen, så havde de haft en lavere rente.